

Ediție specială
de nunta

GRĂUNTE
DE MUSTAR

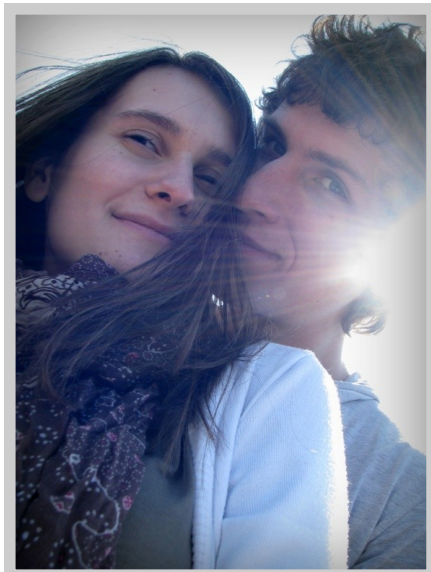
Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui.
[Matei 13.31,32]

Beniamin & *Damaris*

Pentru dragii noștri finuți!

Ce am putea să vă urăm în această zi memorabilă pentru voi? Urări ar fi multe, dar din noianul de gânduri bune ne dorim să selectăm câteva. În primul, rând vă dorim să nu fiți singuri niciodată.

Oamenii pot fi înconjurați de multă lume și totuși, să fie singuri... Vă dorim să fiți mereu cu Dumnezeu, mereu în slujire în Biserică, mereu primii la spărtură.

Apoi, am dori ca viața voastră să fie o veșnică așteptare a Domnului. A venirii Domnului Isus Hristos. Nimic să nu vă tulbure. Să mergeți la pas cu Domnul vostru și nicio altă filozofie să nu vă fure!

Să vă iubiți veșnic! Dorim ca dragostea voastră să dăinuie peste veacuri ca un dar de plăcut miros Domnului. Ca o jerfă care nu se mistuie niciodată.

Damaris

Damaris este cel din urmă copil venit în familia noastră. Ea ne-a umplut inima prin felul în care Dumnezeu a lucrat cu ea, o fetiță ascultătoare, foarte ordonată și cu mare grijă în slujire pentru toți din casă. Foarte calculată, orice decizie o gândește bine mai întâi, nu face nimic așa, oricum, ci cu responsabilitate și cu mare grijă să nu supere pe cineva, dar mai ales să nu întristeze pe Duhul Sfânt. Ne bucurăm că în relația cu Beni a continuat ceea ce a văzut bun în familia noastră

și pe toate acestea dorim să le ducă în familia lor, în relația cu Dumnezeu și cu biserica. Pentru Damaris noi am

Am dori să nu stați lejer în casa voastră, ci mereu înghesuiți. Înghesuiți de Dumnezeu, care-și dorește cu ardoare și gelozie să locuiască între voi.

Am dori să fiți în pagina voastră specială. În Facebook-ul lui Dumnezeu. În cartea vieții voastre. Domnul să se mândrească cu voi!

Și-am mai dori ca a voastră credință s-o depășească pe a lui Avraam, ca Domnul să vă vorbească și voi să urmați neabătut căile Lui.

Dorim ca dragostea voastră să fie un exemplu demn de urmat de noi ceilalți. Să fie un punct de referință, o piatră de aducere aminte...

... copiii voștri să vă urmeze pe calea spre Hristos. Să nu se abată nici la stînga, nici la dreapta, ci să aibă un parcurs drept și demn de Mântuitor!

Vă dorim să îmbătrâniți frumos, dacă până atunci nu vine Domnul! Să vă uitați în urmă de pe culmea gloriei în Hristos și să fiți pe deplin mulțumiți de truda din timpul vieții.

Domnul să vă însoțească în toată călătoria voastră pe acest pământ!

Mihai și Liliana Ghiurțu (nașii)

fost nu numai părinți, dar și acei prieteni adevărați cu care ea a putut avea o părtașie frumoasă în rugăciune, post și cântări de laudă pentru Cel ce ne ține și din a Cărui mână nimeni nu ne poate smulge. Beni și Damaris, rămâneți în ascultare de cuvântul Domnului, căci funia împletită în trei nu se rupe ușor! Cu nădejde și credință în Cel ce va lupta pentru voi, rămâneți tari învăluți în iubirea Lui!

Radu și Rodica Clim (părinții)

Când profesorul se întoarce cu gândul spre elevul său de care s-a despărțit de curând, care să fie imaginea cea mai pregnantă ce i-a lasat-o la prima întâlnire?

Aspectul fizic? Gestica? Sau poate vagi trăsături de caracter care păreau, cel puțin la vremea aceea mai definitorii?...

Am primit-o pe Damaris, un copil cu păr cârlionțat, cu ochi vii, expresivi, caldă, calmă, exuberantă!

Ce să-mi amintesc mai întâi? Cum îi era vocea...sau cum zâmbea cu bucurie când ne îmbrățișa pe fiecare dintre noi? Am primit-o ca

A sosit timpul...

Timpul a trecut și iată că ne vedem în pragul nunții lui Beni. Îmi aduc aminte cu mare drag de copilăria pe care am avut-o împreună, de năzbâtiile pe care le făceam și mă trezesc parcă dintr-un vis: acel frate mic a fost transformat de creatorul nostru într-un prinț alături de prințesa lui, invitându-ne la nunta lor. Ceea ce îi doresc e să trăiască și să zboare pe aripile Domnului în noua lui călătorie de familie și orice zi mai puțin senină să o transforme numai în bucurii. Nu am cuvinte și nici nu pot descrie câte amintiri plăcute am petrecut împreună, acum e timpul ca alături de prințesa lui să aștearnă povestea lor.... Vă dorim multă fericire și Domnul să vă țină pe aripile lui.

Cu multă dragoste,

Daniel, Felicia și Matteo

Casa lor e gata!

pe un copil, ca pe o piesă ce-mi lipsea cel mai mult la ora aceea din grupul de casă și pe care mi-o doream mult, cu gândul oarecum meschin de a ne da și nouă, tuturor din frumusețea ei... În chipul acela de copil se ascundea însă un caracter puternic, minunat și credincios; nota în caietelul ei fiecare vibrație a vreunui suflet care se deschidea în fața tuturor sau fiecare lucire de diamante din descoperirea lui Isus din clipele de meditații...

Acum realizez că Damaris strângea de pe atunci piatră cu piatră pentru zidirea viitoare ei case. Pe urmă l-a găsit pe Benu, iubitul ei; și împreună și-au finalizat casa:

da, casa lor e gata!

Și ei vin azi să o sfințească, să-L cheme pe Marele ziditor de case ca să meargă împreună cu ei, cu casa lor; căci nu-i așa? Dacă ai casă, apartamentul va veni de la sine!

Le admir curajul, bucuria de a trăi, credința, frumusețea!

Domnul să fie mereu în casa lor!

Vali și Ramona Meiu

Două note în armonie pe portativul iubirii

Nu poți zbura fără o aripă... Nu poți așeza notele armonios fără un portativ... Nu poți făuri o rimă fără cuvintele potrivite... Nu poți separa floarea de parfumul ei... Așa sunt Beni și Damaris... de nedespărțit, două aripi miraculoase ce s-au întâlnit în infinitul zbor al credinței, două note perfecte ce și-au găsit armonia pe incredibilul portativ al iubirii, două note perfecte ce s-au îmbrățișat în rima tandră a dragostei, două petale catifelate ce s-au îmbătat de parfumul copleșitor al vieții...
Cu toate acestea, știm că povestea lor de dragoste

poate lua sfârșit dacă nu își adapă sufletele neconținut din Cel ce este Izvorul Iubirii! Dacă nu ești îndrăgostit de Cel ce este Făuritorul Iubirii, nu te poți îndrăgosti cu adevărat nici de cel de lângă tine. De aceea le dorim celor doi miri să fie îmbătați necurmat de dragostea lui Hristos pentru ca și iubirea dintre ei să reziste în fața oricăror furtuni ale vieții, să învingă toate obstacolele și să crească tot mai mult până la mult așteptata îmbrățișare cu cerul de deasupra lor!

Fie ca frumusețea lui Hristos să își găsească ecoul în sensibilitatea lui Beni și în tandrețea lui Damaris! Fie ca neprihănirea lui Hristos să-și găsească locuința în curajul lui Beni și în dăruirea lui Damaris! Fie ca iubirea lui Hristos să-și găsească rima în bunătatea lui Beni și în credința lui Damaris!

Va îmbrățișăm cu mare drag,

Claudiu, Otilia, Filip și Natalia Căniparu

O păpușă adevărată

Când a venit pe lume, eu și Simona ne-am bucurat mult la gândul că vom putea ține în brațe o păpușă adevărată...

Copilăria ei și adolescența noastră au fost marcate de multe momente amuzante petrecute împreună. Îmi aduc aminte că într-o după-amiază frumoasă mi-am terminat tema la matematică și fugeam într-un suflet prin casă pregătindu-mă să ies afară la joacă. Înainte de a ieși pe ușă, am trecut să îmi adun caietele și cărțile de pe masa de lucru. Acolo, cocoțată în picioare pe scaun și aplecată plină de concentrare asupra caietului meu de teme la matematică, cu stiloul în mână ei grăsuță și cu limba între buze, era Dami.

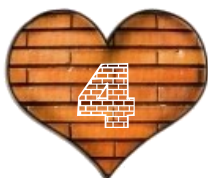
Dauna produsă a fost totală. Nicio filă din acel caiet nu i-a scăpat. Nu am mai ieșit afară. Am stat până noaptea târziu și, plângând, am transcris toate

temele, fiindcă a doua zi urma să fim verificați la caietele de teme.

Azi, ea pășește în rochie de mireasă spre un nou capitol din viața ei... Dragii noștri, împreună cu Ionuț vă doresc să pășiți de mână pe drumul căsătoriei, iar perioada aceasta să vă fie mereu o

bornă de aducere aminte pentru dragostea și respectul pe care vi le purtați!

Adina Apostu

Gânduri pentru miri

Elvis Marius Căniparu

Beniamin și Damaris, astăzi numele voastre și-au unit destinele!

"Despre **BENIAMIN** a zis: „El este preaiubitul Domnului, el va locui la adăpost lângă Dânsul. Domnul îl va ocroti întotdeauna și se va odihni între umerii Lui.”
Deuteronom 33:12

"Fiți **Binecuvântați** de Domnul, care a făcut cerurile și pământul !" - Ps 115:1

"Ferește-te de basmele lumești și băbești. Caută să fii **Evlavios**" - 1 Timotei 4:7

"Cel **Neprihănit** se bucură în Domnul și în El își caută scăparea; toți cei cu inima fără prihană se laudă că sunt fericiți." - Psalmul 64:10

"Să fie primitor de oaspeți, **Iubitor** de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat" - Tit 1:8

"Eu **Aleg** la rugăciune." - Psalmul 109:4

"Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu **Mulțumit** cu starea în care mă găsesc." - Filipeni 4:11

"Dar la Tine este **Iertare**" - Ps 130:4

"și voievozii vor cârmui cu **Nepărtinire**." Isaia 32:1

"Totuși unii au trecut de partea lui și au crezut; între aceștia era o femeie numită **DAMARIS**" - Faptele Apostolilor 17:34

"**Dragostea** nu va pieri niciodată." - 1 Cor 13:8

"Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un **Ajutor** care nu lipsește niciodată în nevoi." - Ps 46:1

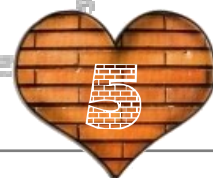
"Te laud că sunt o faptură așa de **Minunată**. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!" - Psalmul 139:14

"Voi însă sunteți o seminție **Aleasă**, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întineric la lumina Sa minunată;" - 1 Petru 2:9

"Dragostea este îndelung **Răbdătoare**." - 1 Corinteni 13:4

"Te iubesc cu o **Iubire** veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!" - Ieremia 31:3

"Și după cum Biserica este **Supusă** lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile." - Efeseni 5:24

Și „cea mică” s-a căsătorit

Simona Bosîncianu

Damaris... mezina familiei! Chiar dacă ea a crescut de mult, pentru noi a rămas mereu „cea mică”. Odată cu trecerea timpului, Damaris a devenit o fire independentă, dar eu am rămas cu aceeași atitudine de protecție și îndrumare, dorind

să îi ofer în orice situație siguranța de care are nevoie. Îmi amintesc cu plăcere cum aveam grijă de ea când era mică, de obrăznicile pe care le făceam împreună când ea a mai crescut sau de nopțile târzii cu discuții interminabile.

Prietenia, un dar prețios

Abia acum îmi dau seama cât de repede a trecut timpul. Îmi aduc aminte de clipele petrecute împreună, în special de anii de facultate când, indiferent ce făceam, eram nedespărțite. Tot timpul era al nostru și am știut să îl valorificăm.

Totul a început când Damaris a venit la facultate și a ales să stea cu mine. Nu ne cunoșteam pe atunci foarte bine, fiindcă nu petrecusem prea mult timp împreună. De când a venit însă, ne-am înțeles foarte bine și am ajuns să o cunosc cu adevărat.

Îmi aduc aminte de discuțiile care se prelungeau până dimineața, de serile de dans, de ședințele foto, de pregătirea cinei la 2 noaptea, de crizele de râs, de lacrimi...ce mai, am avut de toate. A fost o perioadă foarte frumoasă pentru mine și prezența ei în viața mea de atunci m-a ajutat foarte mult. Nici nu pot spune ce prietenă bună și deosebită este; e acel gen de prieten la care te poți întoarce oricând, care te iubește așa cum ești, care te acceptă, care, chiar și la o bucată de noapte se

trezește pentru a te ajuta și a-ți alina durerea. A făcut și asta pentru mine, de aceea mi-e foarte ușor să o prețuiesc mult.

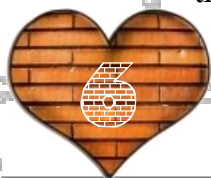
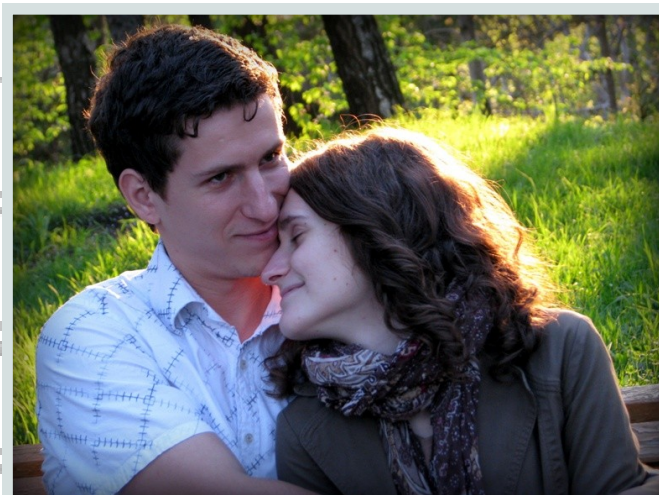
Și de acum, cel care se va bucura

Avem o relație foarte strânsă ca surori, pentru că fiecare dintre noi a găsit în cealaltă o prietenă de încredere. Și de acum înainte relația noastră va rămâne la fel, doar că va trece la un alt nivel. Ea va avea și mai puțină nevoie de mine, lucru care nu mă neliniștește, pentru că am încredere că Benu îi va oferi mai mult decât aș putea eu să îi ofer. Am, în schimb, multe motive de bucurie și amintiri plăcute pe care le voi păstra în inima mea: discuțiile despre cât de bucuroasă este de relația ei cu Benu, momentul în care am ales împreună rochia de mireasă sau împărtășirea emoțiilor legate de pregătirea nunții. Dar cred că cel mai profund moment va fi acela în care o voi vedea intrând în biserică, la brațul tatălui nostru, emoționat că se desparte și de ultima fată. Asta este! Și „cea mică” e mare de acum!

Liz Clim

de toate darurile deosebite cu care Domnul a înzestrat-o va fi Beni, care sigur știe ce comoară are lângă el. Și mă bucur mult pentru ei, pentru dragostea dintre ei.

Damaris și Beni, vă doresc să fiți fericiți în Domnul, să rămâneți în El, sursa iubirii voastre, să alergați împreună cu El pe acest drum pe care l-ați ales și să nu uitați să zidiți împreună cu Domnul nostru la căsnicia voastră, pe care El o va binecuvânta din plin!

Împreună în cursa spre cer

Mihaela Căniparu

Beni – cumnatul meu – și Damaris, sora cumnatei mele...Înrudită cu amândoi, parcă s-a închis un cerc între familii. Mă bucur foarte mult pentru decizia voastră de a alerga împreună în cursa spre cer. Nu uitați să priviți ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus.

Păstrez în inima mea amintiri plăcute din scurtul timp petrecut împreună în această vară: căutarea rochiei de mireasă, curiozitatea lui Beni de a o vedea pe Damaris în rochia de mireasă, mesele luate împreună, plimbarea prin Palas, primul bowling la care au participat Abigail și Anna cu unchiul Beni și cu viitoarea mătușă, Damaris...

Mă rog ca Domnul să binecuvânteze familia voastră cu multă pace, sănătate și să vă ajute ca zi de zi chipul lui Hristos să ia chip în voi! Domnul să vă păzească și El să vă conducă fiecare pas!

O prietenie deosebită

Nici nu știu de unde să încep și unde să termin. Eu cu Damaris suntem verișoare și, deși am stat în orașe diferite, asta nu ne-a împiedicat să fim prietene încă de mici. Venea destul de des la Botoșani (de Paște, la Crăciun, în alte vacanțe), iar eu mergeam la dentist la Pașcani cam o dată la două săptămâni, așa că aveam mereu parte de multă veselie împreună. Dormeam tot timpul împreună, tot ce făceam, făceam împreună. Când nu ne vedeam, ne scriam scrisori (și acum mai am câteva) și ne telefonam, că era gratis.

Pot spune că timpul „ne-a afectat” pozitiv relația. Venea la mine și erau nopți în care, până spre dimineață stăteam de vorbă, râdeam, alteori plângeam, uneori făceam poze, ne uitam la un film sau mâncam, chiar dacă toți ceilalți dormeau.

Știu că bunicii se supărau, pentru că ea, deși venea de fapt în vizită la ei, era mereu la noi. Cu timpul s-au obișnuit.

Mi-a fost alături în unele dintre cele mai grele momente din viața mea. Mai

ales când am venit la facultate! Știa când sunt supărată și am nevoie de încurajare. Îmi amintesc că eram în anul I, în primele săptămâni, avusesem o zi foarte grea la facultate și simțeam nevoia să-mi vărs sufletul înaintea cuiva. Îmi amintesc că drumul până acasă mi s-a părut foarte lung, iar când am ajuns, fiind numai cu Damaris, cum am intrat, m-am și prăbușit și am plâns pe umărul ei.

Dar pentru prietenia noastră, anul I a fost cel mai frumos an. Peste tot unde mergeam eram noi trei – surorile Clim – Liz, Damaris și eu. Cât de bine ne simțeam noi trei împreună! A fost un an super distractiv, mai ales când ne luam la discuții și uitam cum trece timpul. Mâncam în fiecare dimineață împreună și sâmbăta eram mereu noi trei.

M-am bucurat când Beni a intrat în viața ei, deși știam cât avea să îmi lipsească Damaris. Acum, parcă nici nu îmi vine să cred că se căsătorește. Tot ce am avut noi a fost frumos, dar acum pe ea o așteaptă ceva și mai frumos.

Dragii mei, vă doresc o viață dulce și frumoasă împreună! Îți doresc, Damaris, să râzi cu Beni măcar jumătate din cât ai râs cu mine și să te distrezi mai mult cu el decât ai făcut-o cu mine. Fie ca Domnul să fie Cel ce va înalța zborul în doi!

Sora ta mai mica,

Ami Clim

Mici...dar voinici

Familia... un loc în care nu te poți plictisi și unde nu te sature să împărtășești, fie bune, fie rele, greutăți sau mari binecuvântări... Dat fiind că astăzi protagoniștii sărbătorii fac parte din familia noastră, nu putem să nu remarcăm faptul că amândoi sunt... mezinii casei! Iar noi (experimentând atât postura de fratele cel mai mare, cât și de mezină) ne bucurăm să vedem cum o nouă familie este întemeiată de ei, cei mai mici și mai iubiți.

În general, despre mezini se știu câteva lucruri sigure: sunt cei mai drăgălași, cei mai alinați, se bucură de cea mai mare atenție din partea celorlalți din familie și rămân pentru totdeauna „cei mici”. Când vin pe lume, au privilegiul de a avea frați care îi așteaptă cu mare drag și care le oferă toată atenția. Mezinii învață mult mai repede, datorită ajutorului și exemplului copiilor mai mari ai familiei; mai mult, fiindcă părinții au deja experiență în domeniu, nu mai fac atâtea greșeli și știu să fie mai înțelegători și mai răbdători cu ei. În plus, cei mai mici se bucură de mai multe „resurse” moștenite de la cei mai mari: jucării, hăinuțe etc. Și cel mai important, beneficiază de sprijinul și protecția lor în fața altor pitici de vârsta lor.

Deși când te uiți la un copilăș ai tendința să crezi că nu este nimic de capul lui, că are multe de învățat și că întotdeauna va fi mai în urmă din toate punctele de vedere, Biblia ne arată că lucrurile nu stau chiar așa... De fapt, regăsim destui micuți care au făcut fapte mărețe și care au fost găsiți vrednici de a fi trecuți în Cartea Sfântă.

Un prim exemplu ar fi David – un copil „cu păr bălai, cu ochi frumoși și față frumoasă”, după cum îl prezintă Scriptura. Dintre toți copiii lui Isai, care erau înalți, cu mai multă experiență de viață, Domnul l-a

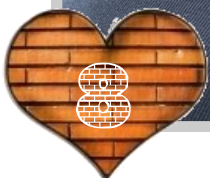
ales ca împărat pe plăpândul David, care însă s-a dovedit a fi un mare viteaz încrezător în Domnul! În definitiv, nu ceilalți au avut curajul de a-l înfrunta pe Goliat, ci tocmai el! Iar încrederea în puterea lui Dumnezeu i-a adus biruința! Dumnezeu i-a dăruit ani frumoși în care poporul lui Israel a înflorit sub domnia lui. Ba mai mult, a lăsat o bună moștenire fiului său, Solomon, care nu a avut nici un război în tot timpul domniei lui!

Un alt om aparent mic, însă printre cei mai mari ai Scripturii este Moise – un copil plăpând care, imediat după naștere, a fost la un pas de moarte. Alături de un frate și o soră mai mari decât el, Moise este cel prin care Dumnezeu a scos poporul Israel din robia egipteană! El a stat înaintea lui Faraon, făcând semne și minuni înaintea lui, el a avut curajul să țină piept unui popor răzvrătit. Și tot el a fost un învățător exemplar pentru Iosua, generalul care a dus poporul în țara promisă.

Ce să mai spunem de poporul Israel? Era unul dintre cele mai mici și mai neînsemnate neamuri și totuși din el a ieșit Mesia, Mântuitorul lumii!

Privind la cele de mai sus, am vrea ca mezinii noștri, deși mici, să înfăptuiască fapte mari! Damaris și Beni merg de acum împreună și le dorim o călătorie frumoasă, cu țeluri înalte și cu încredere deplină în Domnul, care printr-un singur om poate aduce multă binecuvântare pe pământ! Ce lucrări mărețe ar putea să facă însă prin două persoane?

Fie ca această nouă familie mică să fie o poartă de mari binecuvântări! Fie ca solidaritatea și sprijinul vostru reciproc să inspire pe mulți! Fie ca unitatea și prietenia dintre voi să molipsească o lume întregă! Fie ca dragostea din sânul familiei Căniparu Beni și Damaris să fie un cântec despre Dumnezeu!

Spirit de aventură

Oana Bilan

Într-un frumos sfârșit de august 2007, Diana și Onisim mi-au dat vestea: se ocupaseră în cele mai mici detalii de excursia la Londra pe care o plănuiseră pentru mine și de care auzeam atunci pentru prima dată.

Nu știu ce făcea Beni pe atunci, nici nu știam că există.

Tot ce trebuia să fac era bagajul și să urmez scenariul bine pus la punct: mă întâlneam cu Elvis Căniparu, iar de restul se ocupaseră ei. Apoi, un drum Timișoara-Londra, în mașină, alături de Elvis, Cosmin și Bianca (Căniparu). Și cum câteva mii de kilometri sunt mai ușor de parcurs și câteva zeci de ore trec mai ușor când se leagă poveștile, așa a fost și atunci. Din tot ce s-a povestit atunci în mașină, mai ales noaptea, când peisajul nu mai atrăgea pe niciunul, iar poveștile țineau șoferul treaz, nu-mi amintesc decât că orașele mici nu-s chiar lipsite de viață și că „cel mic”, Beni, participă la niște curse cu mașini (nu știu în ce calitate, dar nu cred să fi avut pe atunci vârsta majoratului). „Spirit de aventură – mi-am spus –, adolescența...”. Anul trecut am primit cu entuziasm propunerea de a face un lung traseu montan. Era pentru mine

șansa de a vedea dacă marea mea dragoste pentru cărările de munte a rămas neatinsă și mai ales o revanșă pentru singura experiență neplăcută pe acest tărâm. Cu mai bine de 10 ani în urmă, Vârful Omu era locul în care

hipotermia devenise mai mult decât un termen medical, iar săptămâna petrecută în Bucegi, singura experiență montană cu amintiri neplăcute.

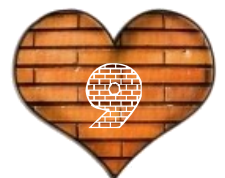
„Spirit de aventură” – mi-am spus, pentru a doua

oară în ce-l privește, când am dat cu ochii de Beni, în dimineața plecării. Frumos!

Zis și făcut, Duhul e plin de râvnă, dar... trecuseră totuși... 10 ani. Am fost, mai întâi, surprinsă de diferența de ritm față de acum 10 ani, dar mai ales, de diferența de ritm dintre mine și cei din echipă. Din când în când, de grupul compact din fața mea se desprindea o pălărie mare de cowboy, apoi, prin ceața dimineții se întrezărea conturul unui om care aștepta. Aștepta să-l ajung, trecea în spatele meu și mergea tăcut, fără să scoată un cuvânt. Oricât am încercat să-l conving că nu trebuie să mă aștepte, că poate merge înainte, că-mi place să admir înălțimile, că nu mă grăbesc, n-am reușit. Mă asculta și își vedea de ritmul meu până îi ajungeam pe ceilalți. 5-6 ore de urcuș. Apoi alte ore la coborâre, în care, oricât ai vrea ca nimic altceva în afară de măreția peisajului să nu-ți atingă ochiul, mintea și sufletul, e imposibil să nu observi acea simplitate frumoasă a omului sincer, mulțumit de sine, simțul umorului, să nu zâmbești când povestește cu pasiune.

Fie că ne place sau nu, fie că urechile noastre au auzit prea des sau nu, viața în sine e o aventură. O aventură în care deseori ești nevoit să te arunci, fără să știi exact ce te așteaptă, un drum pe care trebuie să mergi, fără să știi cât de greu sau de frumos va fi, pe cine vei întâlni, o potecă pe care întâlnești oameni în spatele cărora va trebui să mergi neconținut, indiferent de ritmul lor, oameni pe care va trebui să-i depășești și poate, să-i aștepti, cu speranță, la capăt.

Îi urez lui Beni, spre fericirea lui Damaris și a familiei lor, să păstreze neciobit acest spirit de aventură și să-l înveșmânteze cu înțelepciunea de a ști când, cum și în ce merită să se arunce, să o facă cu acea tresăltare de bucurie a inimii, să-și ia colacul de salvare sau parașuta ori de câte ori Dumnezeu i le pune la dispoziție, dar mai ales să-și deschidă larg aripile credinței atunci când niciunul dintre acestea nu va fi la îndemână!

A nimerit într-un grup plin de fete determinate, vorbărețe și cu opinii clare. A știut de la bun început că nu va avea zile ușoare și trai lin la grup, mai ales că, pentru fetele acestea, totul era perfect discutabil și unde exista vreo posibilitate de argumentare, contra-zicere și dezbatere, ele nu ar fi ratat oportunitatea sportului intelectual. În mijlocul grupului, a știut să le aprecieze așa cum sunt și să primească oamenii pe de-a-ntregul. Mai tăcut de felul lui, dar cu o inimă mare, a slujit cu mare dedicare grupul lui plin de fete vorbărețe. A slujit în lucrurile mici (se ridică primul de pe scaun pentru a nu lăsa pe cineva să stea pe un loc mai neconfortabil decât al său, observa primul paharele goale, sărea primul în ajutor, nu lăsa pe nimeni să rămână cu ambalaje sau cotoare de fructe în mână; a și gătit pentru cina grupului). A slujit și în lucrurile mari (nu uita de nevoile

Irina Beschieriu

fraților săi, conducea grupul când Marius lipsea, se ruga pentru ai lui, dădea din ceea ce era al său cu mână largă).

La un moment dat, fetele au văzut că el este un mare cavaler și a primit cadou un vin care i se potrivește de minune ... Vinul Cavalerului.

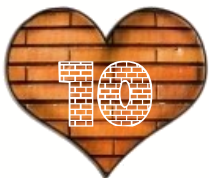
Cavalerul, așa cum îi era menit, a întâlnit o domniță. Atât de tare s-a îndrăgostit, încât și în ziua de astăzi plutește undeva, între cer și pământ. Domnița le-a întâlnit pe fetele din grup și se potrivesc de minune, în lumea lor de fete determinate și cu opinii clare. Acum toți sunt într-o entuziastă așteptare.

Cavalerul și Domnița se căsătoresc și vor avea invitat la nuntă pe Marele Împărat.

E lucru clar că va fi mare sărbătoare!

Echipa de redacție

Redactori:

Mihai Ghiurțu,
Dana Lungu,
Oana Bilan,
Irina Beschieriu,
Ioana Boancă,

Silvia Cojocariu,
Mariana Pricope,
Ada Dumitriu,
Patricia Crișan,
Emil Juverdeanu,
Costel Cozorici,
Ștefan Mihai

Tehnoredactare:

Daniel Bosîncianu,
Silviu Bulgariu,
Bogdan Bosîncianu

Secretar de redacție:

Dana Bulgariu

Echipa de serviciu:

Silvia Cojocariu – responsabil de număr
Bogdan Bosîncianu – tehnoredactor
Oana Bilan – corector
Patricia Crișan – revizor

grauntedemustar@yahoo.com